

Jeg mener, at Handelsministeren vilde have forsømt sin Pligt overfor det hele Samfund, om han den 21. Juli havde stillet sig op med foldede Hænder og set paa, hvorledes Forholdene vilde udvikle sig. Jeg tror ikke, efter alt hvad vi har set under Landmandsbankkatastrofen, at Samfundet kunde være tjent med, at Regeringen havde indtaget en saadan ligegyldig Tilskuersrolle.

Saa siger det ærede Medlem Hr. Kragh, at alle berettigede Interesser burde være taget med ved Nedsættelsen af Likvidationskomiteen, og at Erhvervslivet ganske mangler Repræsentanter i Komiteen. Det er ikke andet end en tom Paastand, det ærede Medlem fremsætter, naar han siger sligt. Det ærede Medlem kan jo dog ikke mene, at de Folk, som er blevet Medlemmer af Likvidationskomiteen, er ganske uden Forbindelse med Erhvervslivet her i Landet. Det er jo slet ikke Tilfældet. Og man kan dog ikke skubbe Direktør Helweg til Side, fordi han mishager nogle af Indskyderne og nogle af dem, som fører an i den meget omtalte Indskyderforening, som en Mand, der er uden Forstaaelse af og uden Forstand paa Erhvervslivet. Hvis det ærede Medlem saa endda kunde komme her og sige til Erhvervsministeren, at han har taget politiske Hensyn og har ladet andre uvedkommende Hensyn være afgørende ved Valget af Repræsentanter, men det kan det ærede Medlem jo slet ikke.

Anledningen til, at jeg har bedt om Ordet, er særlig en mærkelig Udtalelse af det ærede Medlem Hr. Kragh. Han bemærkede først meget truende til Erhvervsministeren, at han ikke i Fremtiden skuldetale haanligt om de Regnskabsopgørelser, der fremkom fra Banker osv., og saa føjede han til, at Pressen, undtagen Venstres Presse, lovsang Rekonstruktionen af 1922, Venstres Presse alene lovsang ikke Rekonstruktionen af 1922, det gjorde derimod hele den øvrige Presse — det maa altsaa være den højt-ærede konservative, den socialdemokratiske og den radikale Presse.

Men hvorfor stemte Venstres Presse da ikke med i dette Kor? Det kan være højst interessant at faa dette opklaret. Hvem blev denne Rekonstruktion i 1922 foretaget af? Den blev foretaget af Nationalbanken, af de store Banker, af Bankinspektøren og af den daværende Stats- og Finansminister — han var, mig bekendt, tilkaldt ved Rekonstruktionen. Fik han da der Oplysninger, saa han kunde vejlede sin egen Presse om, at denne Rekonstruktion ikke skulde lovsynges? Sad denne Presse inde med andre Oplysninger om

Landmandsbanken end dem, alle andre kendte? Jeg kan ikke rigtig forklare den Holdning, som det ærede Medlem tillægger Venstres Presse, paa anden Maade end, at de maa have haft en Underhaandsviden, som alle andre ikke har været i Besiddelse af. Er den kommet derfra, at den daværende Regering kendte det virkelige Forhold?

Det ærede Medlem er vistnok kommet ind paa et meget farligt Omraade, og hvis Klokkeren ikke var saa mange, kunde jeg godt fristes til at fortæbe mig lidt i den Rolle, som den daværende Finansminister har spillet i denne Rekonstruktion — det kunde være saare interessant. Det skal jeg dog ikke gøre; men jeg vil gerne have en Forklaring af det ærede Medlem paa, hvorfor Venstres Presse ene af alle Presser her i Landet ikke var med til at lovsynge denne Rekonstruktion.

Det ærede Medlem har rejst Spørgsmaal om Nedsættelse af Udvalg, og jeg har ikke noget imod, at der bliver nedsat et Udvalg, til Trods for at der efter min Mening ikke er Grund til at ændre dette Lovforslag. Men det ærede Medlem Hr. Zahle har jo antydnet Muligheden af, at man kunde bevæge Storbankerne til at tage Konsekvensen af den Garanti, som de gav Diskontobanken i 1922, og hvis man i et Udvalg kunde føre den Tanke videre, som det ærede Medlem Hr. Zahle her har fremført, indrømmer jeg, at saa vil et Udvalg kunne faa reel Betydning. Derfor kan jeg støtte Ønsket om, at der bliver nedsat et Udvalg, og skal tillade mig at foreslaa et saadant nedsat, naar Forhandlingen er sluttet.

Axel Møller: Den højtærede Statsminister fremhævede, at Konkursbehandlingen forestaa jo ogsaa af en Statsinstitution, nemlig Skifteretten, og saa kan Indskyderne ikke beklage sig over, at Likvidationen ogsaa kommer til at foregaa gennem en Statsinstitution. Der er dog den store Forskel, at under en Konkursbehandling er det realiter Kreditorerne, som gennem deres Selvstyreorganer leder hele Konkursbehandlingen. Det tilsvarende med Kreditorudvalg og Kurator har vi jo netop ikke her, og det er det, vi ønsker at faa, det er en Indflydelse, som Indskyderne retfærdigvis maa have Krav paa. Saa vidt jeg forstaa Statsministeren, stiller han sig ikke paa nogen Maade afvisende overfor et saadant Forlangende. Den højtærede Statsminister siger, at han ikke ønsker Bemyndigelse til at fravige andre Love end netop Bankloven